

GUDS TIDSPRØVDE

MINNESMERKER

 Og bare nøstet det opp, gjennom Bibelen, slik vi . . . dere har tatt Åpenbaringsboken, og Andre Mosebok og Første Mosebok. Og nå har jeg kommet hjem for å gå på ekornjakt. Det er ærlig. Det er det hele, bare for å være ærlig. Og, broder Roy, når drar du? [Broder Roy sier: "I morgen."—Red.] I morgen. Ja vel. Så vi bare elsker å komme hjem på denne tiden av året, så, det er, vi ønsker å hvile.

² Jeg har gått ned tjue pund siden jeg så dere. Jeg gikk på vekten, da jeg dro fra dette møtet, jeg veide hundre og sekstifem; og kom tilbake, veide hundre og førtifem. Så, det føles som klærne mine faller av. Så jeg har gått mye ned i vekt.

³ Og en dame, i dag, på vei ut, en herlig søster, hun sa: "Broder Branham, be om at jeg også kan gå ned."

⁴ Og hun er litt kraftig, så jeg sa til henne: "Bare kom, bli med, prek skikkelig hardt." Så, det er omtrent alt jeg vet, det vil sannelig redusere det. Men, snart er vi ferdige med problemene og prøvelsene.

⁵ Jeg tenkte på å bli gammel. Du vet, om to år, blir jeg femti. Puh! Jeg husker da Frankie Weber la i. Han er bare omtrent to år eldre enn meg. Han la i en 25-cent som bursdags-offeret sitt, her. Og jeg gjorde store øyne, og jeg tenkte, "Du store, Frankie Weber, tjuefem år gammel, et kvart hundre!" Er halvveis nå. Det tar ikke lang tid, gjør det vel? Den bare fortsetter.

⁶ Vi skal ikke bli lenge. Akkurat i morges, da vår kjære broder kom med det høyst bemerkelsesverdige budskapet, jeg er sikker på at vi alle satte pris på det. Og jeg kom til å tenke på noe da han forkynte, bak der, og jeg tenkte: "Kanskje Herren vil gi meg et Skriftsted om dette." Jeg ba ham lese litt i kveld, fra Guds velsignede Ord. Og nå, jeg . . . bare noen få minutter til å tale, og så vil vi be for de syke, som vanlig.

⁷ Og onsdag kveld, førstkommende onsdag kveld, om Herren tillater det, ønsker jeg å begynne i Hebreerbrevet, hvis det er i orden. Og Hebreerbrevet, som en leksjon. Og så, kanskje, søndag morgen eller søndag kveld, fortsette videre med det. Så kanskje ta det opp igjen, neste onsdag kveld, bare fortsette å nøste det opp, i Skriften.

⁸ Og det er noen ting jeg har lagt merke til i menigheten, i forbifarten, som jeg synes burde bli undervist litt om, vet dere, ting som ser ut til å være en liten svakhet. Og jeg tror vi kunne

plukke det opp der i Hebreerne. Det er et—det er et veldig bra kapittel, et veldig bra sted å lese. Nå, broder Neville . . . Jeg skulle . . . Jeg begynte å tenke på det, på vei ned.

⁹ Og jeg har nettopp fått Det nye testamente her, og jeg leser fra en Collins Bibel, som har større skrift. Jeg har . . . Etter at jeg har blitt nesten femti, må jeg skyve den for langt unna meg, for å lese det som står med liten skrift; om det er dårlig lys, uansett. Og jeg går ut i solskinnet og leser det fremdeles. Men når lyset blir litt dårligere, må jeg skyve den bort. Og legen fortalte meg at jeg snart måtte ha noen lesebriller.

Og jeg spurte ham: “Var øynene mine dårlige?”

¹⁰ Og han testet dem. Sa: “Nei. 10 av 10, det er suverent bra. 20-20 er normalt, og—og 15-15 er bedre.” Og 10 av 10, er, det var alt han kunne lese. Så jeg kunne lese hvor som helst han ville, på avstand. Han satte ut noe, og jeg begynte å lese det. Da den kom nærmere, leste jeg saktere og saktere. Jeg stoppet da det kom omtrent som *dette*. Han sa: “Åh, ja, du er over førti.”

Og jeg sa: “Ja.”

¹¹ Han sa: “Vel, naturligvis blir øyeeplene dine flate.” Sa: “Nå, hvis du lever et godt, langt liv, vil du få ditt andre syn, håper jeg. Det er da du vil kunne lese igjen.”

¹² Men, du vet, jeg bare tenkte, at det er ikke så langt unna. Bare en liten stund. Broder Tony, det er ille, er det ikke? [Broder Tony sier: “Nei.”—Red.] Nei, det er det ikke. Det er en velsignet ting. Jeg blir eldre på én måte, og yngre på en annen, for jeg er på vei mot den unge, udødelige, velsignede kroppen, der, broder, det vil aldri være noe galt Der. Og jeg lever bare for den stunden. Det vil bli fantastisk.

¹³ Nå, før jeg leser den siste avsluttende teksten, bare et ord til Ham mens vi bøyer våre hoder.

¹⁴ Vi tror, Allmektige Gud, at Du ønsker at Dine barn skal være lykkelige. Det er ikke meningen at vi skal være bekymret og sorgfulle, for det er skrevet, at: “Et glad hjerte er en god medisin.” Og vi elsker å glede oss over Dine velsignelser og å ha dette herlige fellesskapet sammen. Og som vi . . .

¹⁵ Som troende på Ditt Ord, har vi fellesskap rundt Ordet. Det er det vi kommer hit for, ikke bare for å høre et Budskap, men for å tilbe og ha fellesskap med Deg, gjennom lesningen og forkynnelsen av Ordet. Nå, Herre, Du vil ikke skuffe oss. Jeg er sikker på at Du vil velsigne oss i disse tider.

¹⁶ Velsign vår edle og gode pastor, Herre. Vi ber om at Du vil være med ham. Og da jeg la merke til ham i dag, da han prekte, og så ham da han smilte mens han sang den sangen: “Jeg vil snart være ferdig med problemer og prøvelser.” Og disse søstrene, og hvordan de sang den rundt omkring i løvhytter og leirmøter. Og det vil skje en av disse dager, og så gå til den herlige Hvilen.

17 Nå, Far, velsign oss mens vi leser Ditt Ord, og har lest Det, og forfrisket våre sinn og hjerter. Og tal til oss i kveld. Og når møtet er over, og vi drar til våre hjem, måtte vi si: "Brant ikke våre hjerter i oss da Han talte til oss langs veien?" For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

18 Med et så virkelig godt, evangelisk budskap som vi hadde denne morgenen, og jeg tenkte, at, du vet, broder Neville snakket om å overføre barna. Som du kan gjøre. Men nå, i kveld, holder vi bare en liten tale for menigheten. Dette er bare en tale for menigheten. Og jeg ønsker å lese . . . en annen del av Skriften, i Det nye testamente, Matteus det 24. kapittel, og vers 35, Jesus taler.

Himler og jord skal forgå, men mine ord skal ikke forgå.

19 Emnet mitt i kveld er minnesmerkene: *Guds tidsprøvede minnesmerker.*

20 Og jeg har noen få kunngjøringer. Jeg tror jeg kom med det, for . . . og noen her som . . . om møtet der vi skal begynne med Hebreerne, det 1. kapitlet, onsdag kveld, om Herren vil. Grunnen til at jeg må nevne det, er at, når det gjelder møtene mine, så kan jeg være på ett sted, og Han kan kalle meg til et annet. Jeg må bare gå når Han kaller, vet dere.

21 Det er grunnen til at jeg ikke kan være som broder Oral Roberts og de karene som fastsetter møtene sine to eller tre år i forveien, og, "Vi vil være der", og disse store mennene med djerv tro. De—de—de har sitt budskap.

22 Men mitt Budskap er bare hvor enn Gud sender, enten det er her, der, hvor enn det er. Jeg må gå akkurat når Han sender. Og det er to forskjellige tjenester; men den samme Gud, akkurat den samme Gud.

23 Jeg tenkte i går, da jeg snakket med nabogutten. Og han sa: "Du vet, en bestemt liten pastor", sa han, "han er virkelig en fantastisk kar." Sa: "Kona og jeg satt i pyjamasen vår", og sa, "rundt klokken elleve på kvelden, og han kom innom og banket på døren. Sa: 'Jeg kom bare innom for å ta en kopp kaffe med dere.'" Ser du? Og sa: "Han gikk over gaten, til en annen nabo, og de var nesten klare for å legge seg, og han spiste en kake der borte. Og bare . . ." Og så sa han: "Han har—han har hatt en liten Bibelskole for barna, og han hadde så mange små barn der, han og hans kone, at de måtte sette opp telt på utsiden, for å få plass til barna."

24 Og jeg gikk tilbake, jeg begynte å tenke: "Du vet, det er riktig. Det, det er en—det er en fantastisk, liten kar." Og jeg tror, broder Fleeman her, jeg tror sønnen hans går i Faith Lutheran Church her oppe, en fantastisk, liten mann og hans kone, de gjør et stort arbeid for Herren. Og jeg tenkte . . . Jeg begynte å vaske bilen min, og jeg—jeg ble motløs. Jeg tenkte: "Hvorfor kan ikke jeg

gjøre det, gå rundt og få alle barna til å følge etter meg? Jeg elsker unger. Og hvorfor kan jeg ikke fly fra hus til hus, fra sted til sted, på den måten?”

²⁵ Og Noe bare sa til meg: “Du ble ikke kalt til det. Han gjør akkurat det Gud sa til ham.”

²⁶ Men vi må ha noen som står her ute, som Oral Roberts og dem, en Josva med et sverd, med et Budskap om tro og utfrielse. Og, ser dere, vi er nødt til å ha de som kan ha . . . det slaget, og en kan ha *dette*, men bare alt går sammen for å danne én stor enhet. Det er Guds Menighet.

²⁷ Snakket for en liten stund siden med en ung dame, motløs og sønderknust. Og jeg prøvde å fortelle henne om hvordan at— at en kvinne og en mann ikke er atskilt, de er én og samme person. Mannen skapte . . . Gud skapte mannen, som både mann og kvinne; han var en mann. Det er riktig. Og Han skilte dem i kjød og gjorde dem forskjellige, men forente dem sammen for å oppdra barna sine, som én. Og så er mannen, den røffe og tøffe, og kvinnen er den—den—den kjærlige delen av mannen. Så, de er sammen. Det er . . . Gud skilte dem. Men de var akkurat den samme personen, m-a-n-n. Og kvinnen kalles *wo-man*, det er riktig, fordi hun ble tatt fra mannen. Hun er en del av mannen. Men i—i livet her, i kjødet, var de atskilt. I ånden er de én.

²⁸ Og snakket om menn som mister sin kjærlighet for sin kone, og ikke elsker dem slik de gjorde da de var kjærester. Skam deg. Du burde gjøre det. Hun er alltid din kjæreste. Absolutt. Det er den delen hun burde være. Og du bør behandle henne slik. Åh, la aldri den lille bryllupsreisen ta slutt, for det kommer den ikke til å gjøre, i Himmelen. Kommer til å bli helt fullkomment ett, Der. Det stemmer Så alle . . .

²⁹ Vel, det virker som noen kvinner burde ha sagt “amen” til det. La meg aldri—aldri høre: “Du skjeller alltid ut kvinnene og snakker på den måten.” Søster Hickerson, hvorfor sa ikke du noe, eller noen bak der, sa . . . ? Gjorde du? [Søster Cox sier: “Amen.”—Red.] Takk, søster Cox. Det er veldig bra. Broder Cox, den var for deg, hvor du enn befinner deg nå. Ja vel. Ja, sir.

³⁰ Og vi skulle aldri glemme å hedre hverandre. Vær alltid kjærester. La det aldri ta slutt.

³¹ Katolsk fyr kom til meg for ikke lenge siden. Kona hans ville separere seg. Han sa: “Billy, jeg misliker å komme til deg; jeg er katolikk, og du protestant.” Sa: “Presten kastet meg ut av hjemmet mitt, nylig.”

Og jeg sa: “Hva er i veien, Ham?”

³² Han sa: “Vel, han fortalte meg det.” Sa: “Jeg drikker litt”, og sa, “om kvelden, jobber jeg hardt.” Sa: “Min kone synes jeg burde komme hjem hver kveld og kysse henne, og klemme henne, og oppføre meg som om vi snart skulle gifte oss.” Sa: “Vi giftet

oss og fikk en haug med barn.” Og sa: “Vi, det var den gangen . . .”

33 Jeg sa: “Hei, vent litt, gutt. Du tar feil. Du tar feil. Det er akkurat det samme som før dere ble gift. Ser du? Du må alltid huske det.” Jeg sa: “Hun er førti år gammel nå, på det tidspunktet der hun virkelig trenger din oppmerksomhet.”

34 Så var de i skilsmisseforhandlingene. Og han sa: “Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre.”

35 Jeg sa: “Gå og ring henne. Hvis jeg hadde dratt ut der, som en protestant, ville hun ikke tatt imot meg. Men jeg . . . Ser du?”

Sa: “Åh, hun liker deg.”

36 Og jeg sa: “Det, bare gå og ring henne, fortell henne at du har ombestemt deg.”

37 Og så neste dag, hadde jeg ringt dommeren og snakket med ham. Og jeg sa til denne gutten, jeg sa: “Jeg vil sitte nede i salen, der dommeren kommer til å gi deg en skikkelig overhaling. Jeg vil be for deg. Ikke fortell henne om det.”

“Ja vel.”

38 Så jeg var der nede og ba. Etter en stund hørte jeg noen små klikk som kom ned trappen, og her kommer de, med armene rundt hverandre, bare smilende, vet dere. Han sa . . . Jeg sa: “Vel, hallo, der!”

39 Og han sa: “Broder Branham, det er en stund siden jeg har sett deg!” Ja, tretti minutter, skjønner. “En stund siden jeg så deg!”

40 Og hun sa: “Vel, pastor Branham, jeg har ikke sett deg på lenge! Glad for å se deg igjen!”

41 Jeg sa: “Takk. Vel”, sa jeg, “dere ser ut som dere er kjærester.”
“Åh”, sa, “vi har det helt fint. Ikke sant, kjære?”

Hun sa: “Ja, det har vi, kjære.” Og jeg . . . Hun sa: “Kom ut og besøk oss en gang, pastor.”

42 Og jeg sa: “Tusen takk.” Jeg sa: “Farvel, til dere!” Gikk forbi, karen snudde seg rundt og vinket tilbake, slik som *dette*. Det var slik det skjedde. Det stemmer.

43 Kjærligheten beseirer alt. Det er riktig, bare—bare kjærlighet. Du kan ha alle dine tegn og bevis, men bare gi meg kjærlighet. Det—det avgjør saken, for meg. Åh, du!

Kjære døende Lam, Ditt dyrebare Blod
Skal aldri miste sin kraft,
Før hele Guds forløste Menighet
Er frelst, for aldri å synde mer. (Ser du?)
Helt siden jeg ved tro så den strømmen
Som Dine flytende sår forsyner,
Har gjenløsende kjærlighet vært mitt tema,

Og skal være det til jeg dør.

Det er riktig. Åh, fantastisk!

⁴⁴ Nå, tidsprøvde minnesmerker! Der jeg fikk denne tanken i morges, var fra budskapet vårt på søndagsskolen, evangelisk budskap, der vår broder talte om Elias. Hvor han ønsket å . . . Disse guttene, profetskolene, hvordan de ønsket å bygge en slags stor skole. Og det kom til mitt sinn, og jeg tenkte på tankene om “minnesmerker”.

⁴⁵ Nå, et minnesmerke er en—en stor ting. Vi setter pris på minnesmerker. Og mange mennesker, i dette livet, har prøvd å etterlate seg et slags minnesmerke. Nesten alle mennesker elsker å gjøre det. Setter på gravplassen deres, en stort merke. Det er helt i orden. Ja visst. Jeg setter pris på det. Det er—det er greit. Og så prøver mange å bygge store helligdommer.

⁴⁶ Ett minnesmerke som jeg ønsker å referere til nå, det er i Ohio, og der var det en vantro. Jeg glemmer navnet hans. Jeg har bildet et sted der i samlingen min hjemme. Hvor, han var så sterkt imot kristendommen, at han ønsket at det ble bygd et minnesmerke for ham, etter hans død, med foten på Bibelen, pekende nedover slik som *det*, og teksten: “Bort med religiøs overtro, og opp med moderne vitenskap.” Og da han var døende, sa han: “Hvis jeg har tatt feil, vil slanger kravle ut av graven min.” Og da han døde, holdt de fortsatt på med å skuffe jord ned i graven, og de drepte to eller tre store giftslanger. Og i dag, på den kirkegården, en forkynner tok et bilde nylig og tok det med for å vise meg, og hengende over lenkene rundt gravstedet hans . . . Kirkegården er et vakkert sted, men gravhaugen hans er ingenting annet enn en slangehaug. Og likevel, selv utover høsten og vinteren, kravler fremdeles slanger fra graven hans. Et minnesmerke! Gud forby at jeg noen gang får et minnesmerke som det, eller noen av dere.

Så det finnes minnesmerker, da, store minnesmerker.

⁴⁷ Jeg tenker på Josva, den mektige krigeren. Hvilken stor mann han var, som tok på seg Moses’ rustning, som en leder for disse to millioner jødene. Moses var den utvalgte, den utkalte, atskilt for en tjeneste. Og for Josva, å skulle trå inn og ta den mannens plass, var sannelig en stor oppgave, å fylle denne profetens sko. En mektig kriger, kalt, forutbestemt og ordinert av Gud. Fire hundre år før han noensinne kom, sa Gud at Han ville utfri, og Han ville besøke dem. Og for en kriger Moses hadde vært!

⁴⁸ Aldri har noensinne en mann kunne fylle skoene til Moses, å oppfylle dem, før Jesus Kristus gjorde det. Og han sa selv: “Herren deres Gud skal reise opp en Profet iblant dere, likesom meg. Og det skal skje, hvis dere ikke vil høre denne Profeten, den som ikke vil høre denne Profeten, skal bli utryddet.” Ja vel.

Nå, dette store minnesmerket.

49 Og Josva hadde kommet ned til elven. Og etter at Moses var død, tok Josva hans plass. Og Gud var med Josva. Og han sa: "Hellige dere nå, vask klærne deres, og gå avsides, og kom ikke nær deres koner. Og på den tredje dag, kommer Gud til å gjøre noe." Åh, jeg . . .

50 En av disse kveldene, søndagsmøtene, ønsker jeg å forkynne om den "tredje dagen", og vise dere hvilken kraft som er i dem, de tre. Jeg nevnte det i morges i bønnen, at alle hadde tre ting, i Bibelens nummerorden.

51 "Nå, på den tredje dagen skal dere se Guds herlighet." Nå, det gikk . . . viste at han visste med sikkerhet hva han snakket om, fordi han nevnte helt nøyaktig tidspunktet da det kom til å skje. Og jeg kan forestille meg hvordan Josva følte seg, da han sto der ute foran alle disse israelittene. Nå, hans ord måtte være sant. Og der var den overfylte Jordan.

52 Du skjønner, en manns karakter blir gjort kjent ved hans gjerninger. Hva enn du er, beviser gjerningene dine hva du er. Uansett hvor mye du vitner, hva enn du sier, for eller imot, det har ingenting med saken å gjøre. Gjerningene dine forteller hva du er, forteller hva du er på innsiden. Enhver jobb du gjør, manifesterer hva du er.

53 Og dere forretningsmenn, hvis dere bare gjør en hastverksjobb, ser dere hva jeg mener, bare en halvveis jobb, ikke gjør det. Hvis du ikke kan gjøre det riktig, så ikke gjør det i det hele tatt. Det er riktig.

54 Når du kommer til Kristus, hvis du ikke kan selge deg helt ut, med rubb og stubb, og komme til Kristus, så ikke kom i det hele tatt. Men når du virkelig ønsker å være en kristen, så stå frem. Gjør det ekte. Det er det Gud vil at du skal være. Og det vil—det vil bevise, gjerningene dine vil bevise hva din karakter er. Din karakter blir gjort kjent ved gjerningene du gjør.

55 Og Josva, nå, hans ord sto på spill; ja, sir, akkurat som—som Noah i fordums tid. Men Josva måtte krysse denne elven. Og så ut som han valgte det verste tidspunktet man overhodet kunne tenke seg. Det var i april måned. Og det er når snøen smelter i Judea, og kommer ned gjennom fjellene, og den gamle Jordan er gjørmete, og flommer langt utover til—til engene, for å vanne Jordans sletter. Og så ut som, hvis det hadde vært matematisk, eller—eller logisk, eller vitenskapelig, så valgte han—han det verste tidspunktet i hele året for å krysse Jordan. Men Gud liker å bruke slike tider for å bevise at Han er Gud.

56 Og Guds menn, som tror Gud og vet hva Gud har lovet, er ikke redde for å gjøre det, fordi Gud vil holde Seg til Sitt Ord, like så sikkert som Han er Gud.

57 Og da han sa: "Først, ta arken og gå framover." Og da prestenes føtter berørte Jordan, uansett hvor voldsom den var, og hvordan den raste, så vek den tilbake for Guds Evige Ord, for

Ordet var i arken. Jesus sa, nå: “Himler og jord skal forgå, men Mitt Ord skal aldri forgå.” Så, Josva, visste at hans ord måtte hvile på Guds Ord, og han satte Guds Ord først.

⁵⁸ Skulle ønske dere syke mennesker her i kveld ville gjøre det, knytte Guds Ord sammen med bekjennelsen deres. Uttal bekjennelsen din, tro på den og plasser den der ute; og kall de tingene som ikke er, som om de var. Så marsjerer vi videre. Gjør det på den måten. Guds Ord vil føre det igjennom.

⁵⁹ Og da prestenes føtter berørte Jordan, bare rullet den tilbake, fra side til side. Og vannet stoppet.

⁶⁰ Forstår dere? Bruset fra den elven ville ha reist seg en vannvegg der, i løpet av tjue minutter, som hadde vært like stor som—som noen av disse moderne, store demningene som vi har, og Colorado Boulder-demningen der ute. Måten Jordan feier gjennom der, kommer ut fra fjellene, med en stor styrke, og den feier gjennom disse dalene.

⁶¹ Og da to millioner menn til fots, med kvinner og barn, antallet der, tok det sannsynligvis fire eller fem timer, eller mer. Og hva tror du? Den elven ville ha flommet over. Men Gud stanset strømmen. Amen. Åh, jeg elsker det. Stanset strømmene! Og den lå der til de hadde gått over.

⁶² Så sa Gud til Josva: “Vi ønsker å lage et minnesmerke over dette. Gå ut der og send hver israelitt, en fra en stamme, og plukk opp tolv steiner og lag et minnesmerke. Og dette minnesmerket skal være, at når barna deres går forbi denne veien, vil de spørre: ‘Hva er grunnen til at disse steinene er her?’ Og dere skal gi dem historien om hvordan Gud holdt Jordan tilbake.” Det er et fantastisk minne. En dag håper jeg å se de steinene i nær fremtid, der de fremdeles står som et minnesmerke. Men så tenker jeg på—på et annet minnesmerke . . . For et stort, velsignet minnesmerke det var!

⁶³ Så tenker jeg på et annet minnesmerke, en dag, da en kvinne hadde tatt et feil valg. Hun bestemte seg for å ikke bli oppe på de vannrike slettene i—i, eller, bli på de vannrike slettene i Sodoma og Gomorra, og ta del i selskapslivet og leve som resten av kvinnene gjorde på den tiden.

⁶⁴ Hun tok ikke det gode valget, som Sarah som ble værende oppe i de karrige landområdene. Men hun bevarte Guds Ord i sitt hjerte. Og hun var lydig og elskverdig mot sin ektemann, i den grad at hun kalte ham sin “herre”. Og det var der Gud kom ned med to Engler og besøkte dem i teltet.

⁶⁵ Men, fru Lot, hun ble veldig verdslig og opptatt av verdens ting. Og hvilken leksjon det er for oss i dag, at vi kan bli for verdslig-sinnet. Og jeg er helt sikker på at menigheten i dag, overalt, begynner å bli for verdslig-sinnet. Nå, kanskje fru Lot ikke mente å gjøre det, da hun dro ned dit. Hun tenkte: “Jeg vil

bare være sosial.” Det er helt i orden å være sosial, men ikke ta etter verdens vaner.

⁶⁶ Når dere går, gå som Sadrak, Mesjak og Abednego og Daniel. De bestemte seg i sitt hjerte, at de ikke ville gjøre seg urene, uansett hva som skjedde. Uansett om resten av menigheten falt fra, hva som skjedde, så hadde de bestemt seg i sitt hjerte. Og i dag er de et minnesmerke.

⁶⁷ Og fru Lot står som et minnesmerke. Og da Gud ga henne sitt siste nådesbudskap, da Han sendte de Englene ned der og fortalte dem at i løpet av noen få timer ville Sodoma og Gomorra bli brent, likevel, hun kunne ikke utstå tanken på å gi opp sitt sosiale liv, for å komme ut i en ørken, og leve som Sarah hadde levd der ute i ørkenen, og måtte kle seg i vanlige, enkle klær som kvinnene på sletten. Hun ønsket å leve i luksus. Mannen hennes hadde blitt en stor mann i byen. Han satt i porten, som dommer eller som borgermester i byen. Og hun ønsket seg denne luksusen. Og hun kunne ikke utstå tanken på å måtte gi slipp på de tingene. Og da hun gikk med mannen sin ut av byen, så hun seg stadig tilbake, og gråt og sørget fordi hun måtte gi slipp på det, for å skille seg fra den slags død.

⁶⁸ Jesus sa: “Den som legger hånden sin på ploget, og bare ser seg tilbake, er ikke verdig til å pløye.” Hva slags mennesker skulle vi være? Den som legger hånden sin på ploget, og som ikke—ikke en gang snur om, men bare snur seg for å se tilbake, er ikke engang verdig til å pløye. Åh, vi skulle holde våre øyne og hjerter fokusert. Uansett hva de andre menneskene gjør, hva menigheten gjør, hva naboen gjør, hva noen andre gjør, hold ditt hjerte sentrert på Golgata. Ikke stopp engang for å se deg tilbake. Vi har ikke tid til å se oss tilbake.

⁶⁹ Og denne kvinnen, fordi hun gjorde det, ga Gud et minnesmerke til alle menneskene som snur seg for å se seg tilbake, etter at de en gang hadde tatt imot Kristus som sin personlige Frelser. Hun ble en saltstøtte. Og hun står der den dag i dag, den kan sees på markene, at kvinnen står der med hodet snudd, og ser seg tilbake. Og hun ser seg tilbake over sin venstre skulder, for å se seg tilbake over markene. Hjertet hennes var tilbake der. Likevel ble hun tvunget, så og si, til å gjøre dette.

⁷⁰ Og mange mennesker tar imot Kristus på den måten i dag, fordi de kommer ut fra verden, føler at de er tvunget til å gjøre det. Og de fortsetter å lengte og begjære, og det tar ikke lang tid før de er tilbake. Og de er—de er fryktelige minnesmerker om Guds nåde, om Guds kjærlighet slik den ble vist til dem. Nå, minnesmerker!

⁷¹ Nå, på Jesu tid, på jorden, hadde jødene bygd et tempel som et minnesmerke. Og de hadde vist Jesus hvor storslått templet var bygd. Og Han sa . . . Det hadde tatt førti år å bygge templet; rundt åtti år, til sammen. I førti år hogde de ut steiner i ulike

delar av verden. Førti år i konstruksjonen, uten hviningen fra en sag eller et hammerslag.

⁷² Men, dere vet, Jesus sa til og med der: “Se ikke på dette, for Jeg sier dere: at det vil komme en tid da det ikke skal bli en stein tilbake på en annen, en stein på en annen.”

⁷³ Rett før Han sa disse store, minneverdige Ordene: “Himler og jord vil forgå, templer vil forgå, minnesmerker vil forgå, men Mitt Ord er det evigvarende minnesmerket.”

⁷⁴ Arken har råtnet for mange år siden. Profetenes graver har falt sammen. Og alle de forskjellige minnesmerkene har forfalt, under tidens tann, som har vasket bort steinen. Men Guds Ord forblir akkurat det samme, vakkert for evig og for evig. Like så levende og friskt i kveld, for de troende i denne tid, som det var den gang det ble talt.

⁷⁵ Ikke rart, Elias, denne morgenen, i vårt . . . budskapet som vår broder ga oss. Da de ønsket å bygge en stor skole for profetene, som et minnesmerke, men Elias valgte en bedre ting, et Guds mirakel, til å heve opp et sunket redskap og få det til å flyte på vannet. Det var Herrens Ord.

⁷⁶ Og mye bedre er den, i kveld, som vil ta imot Herrens Ord, i sitt hjerte, som et minnesmerke, enn de som ville prøve å reise et eller annet stort minnesmerke.

⁷⁷ For ikke lenge siden, da jeg hørte, da jeg var i Italia, hørte jeg om Mussolini, og den store statuen som var noen og førti fot høy, som han bygde som et minnesmerke over friidretten, siden han var en idrettsutøver. Og jeg ønsket å finne det minnesmerket. Og, dere vet, det hadde blitt pulverisert av en stor, kraftig bombe.

⁷⁸ Jeg sto, for omtrent to, tre år siden, på stedet der faraoer i Egypt hadde reist opp store helligdommer og avguder. Og jeg . . . De har fortalt meg, at du må grave tjue fot under jorden, for i det hele tatt å finne grunnen der disse minnesmerkene sto.

⁷⁹ Jeg sto der Cæsar Augusta, der Herodes og de store i Roma. Og jeg gikk på en gate, og hvor han pleide å gå nedover gaten fra palasset, og det er omtrent tjuefem fot under jorden. De minnesmerkene er borte.

⁸⁰ Men det levende Guds Ord er fortsatt det samme og like verdifullt. Det er et minnesmerke.

⁸¹ Så jeg sier i dag, broder, tingene du gjør, ordene du sier, hvordan du behandler din neste, og hva du gjør med Kristus, vil være et evig minnesmerke. Du har kanskje et fint hjem, som du kan etterlate barna dine. Du arbeider kanskje for et levebrød, som du kan etterlate barna dine. Men jeg ville heller etterlate dem Guds Ord enn noe annet. De husene vil forsvinne. Det er helt i orden, det er bra. Jeg har ingenting imot det. Men ikke gjør de små tingene og la de store tingene være ugjort, ser du. Fordi, Ordet vil . . . Huset vil forgå, og menneskene vil forgå med det.

Men Guds Ord vil reise dem opp i de siste dager, og gi dem Evig og udødelig Liv igjen. Og, nå, for å kunne bygge en arv som dette, Guds Evige Ord!

⁸² Jeg tenker på denne gamle sangen vi pleide å synge her for mange år siden:

Tiden er fylt med raske omskiftninger,
Intet på jorden vil stå fast,
Bygg ditt håp på Evige ting,
Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Når vår reise er fullført,
Hvis vi har vært trofaste mot Gud,
Skal vakkert og lyst vårt hjem i Herligheten,
Vår bortrykkede sjel få se!

⁸³ Hvor mye bedre det er å se utover, når solen er i ferd med å gå ned, når blodårene dine kjølnes i kroppen din, når barna dine står rundt sengen, å vite at du har et minnesmerke bygd, som: "Kjære, en dag vil pappa møte dere på den andre siden!" Jeg vil heller ha det.

⁸⁴ Da legen sa: "Billy, det er ikke noe mer som kan gjøres for deg."

⁸⁵ Og jeg ser barna mine, og jeg kysser dem farvel. Jeg sier: "Men pappa dør ikke. Han går til en hvile, til et Sted. 'For dersom dette jordiske tabernaklet blir oppløst, har jeg allerede ett som venter.'" For et minnesmerke å tale ut! Jeg ville heller gjøre det, i møte med barna mine, enn å si: "Kjære, jeg har en million dollar i *denne* banken, og en million over her i *denne*, for dere." Jeg ville heller etterlate det vitnesbyrdet.

Ved avskjeder, etterlater vi bak oss
Fotspor i tidens sand;
Fotspor, som kanskje en annen,
Som seiler over livets alvorlige hav,
For en fortvilet og forlist broder,
Når han ser det, skal han få motet igjen.

Absolutt! La dem stå igjen som minnesmerker, vitnesbyrdene deres.

⁸⁶ Hvor jeg tenker, i kveld, på en gammel mann som lå der, i sine siste timer av dette livet, ringte her om dagen og vil at jeg skal tale i begravelsen hans; Paul Raders Tabernakel. Det er min gode venn, F. F. Bosworth, en gudfryktig troende som skal møte sin Skaper. Og han sa: "Dette er den lykkeligste tiden i mitt liv, broder Branham." Han sa: "Jeg er så glad for å vite at jeg kommer til å møte Ham, at jeg knapt kan sove om natten."

⁸⁷ Jeg har hørt om fru Aimee McPherson; uten å ringeakte henne, en fantastisk kvinne. Jeg ser merker i *dette* og *det*. Jeg ser feil og mangler ved Smith Wigglesworth og Dr. Price, og mange av de store mennene, men ikke én eneste plett har jeg noen gang

hørt noen nevne om F. F. Bosworth. Gud, la min ende bli slik, et minnesmerke om Herren Jesu Kristi nåde!

⁸⁸ Jeg tenker på E. Howard Cadle her oppe, for ikke lenge siden, da han lå over gulvet, som en fyllik, og—og fluene svirret i munnen hans. Og hans kjære, gamle mamma der nede hadde bedt og trodd, og holdt fast på Gud, for den alkoholiserte gutten sin. Der, da han forlot verden, etterlot han et vitnesbyrd og et minnesmerke om den Allmektige Guds nåde som er tilstrekkelig. Når Guds Ord blir lagt fremfor Ham, i bønn, må Gud svare for det.

⁸⁹ Gud bygger en Menighet som et minnesmerke, et minnesmerke over Sitt offer. Kristus kom ikke til jorden for å dø forgjeves. Hans død vil ikke være forgjeves. "Gud er i stand til å reise opp barn for Abraham av disse steinene." Hvis folk ikke vil leve Det, hvis de ikke vil ta Det og, i betraktning, og innse hvilken stor gave Gud har gitt dem, så er Gud i stand til å reise opp barn for Abraham av steinene. Sannelig vil Han gjøre det! Og når jeg tenker på det, og tenker på den store prisen som Han måtte betale! Nå gode . . .

⁹⁰ Alle vil ha alt gratis, vil ha alt . . . Det er den amerikanske livsstilen i dag. Få alt du kan for ingenting. Broder, du får ikke noe som er verdt noe, for ingenting. Du betaler for det du får. Det er riktig. Du må betale for det, og det blir kostbart.

⁹¹ Og din frelse ble kostbar, for Gud. Det kostet Hans enbårne Sønn, å gi Evig Liv til ethvert menneske og gjøre ham lykkelig, i kveld, og leve for ting som er verdt å leve for. Ikke for å overlate noe til barna våre; det finnes ikke større arv å etterlate seg, enn frelsen i vår Herre Jesus. Det er det sannelig ikke.

⁹² Nå, store priser blir betalt. Tid-testing må komme. Det er tid-testede minnesmerker. Og det eneste minnesmerket som noen gang har blitt testet riktig, har vært Guds Ord. Åh, de vantro har prøvd å slukke Det. De har gjort alt de kunne gjøre, men Det vil aldri forgå. Det kan aldri svikte.

⁹³ Abraham, da han mottok dette minnesmerket av Gud: "Du kommer til å få en baby med den kvinnen, Sarah." Tjuefem år, trodde han det av hele sitt hjerte, og fornektet alt som var i motsetning til det, for han visste at Gud ville holde Sitt Ord.

⁹⁴ Vantro, i dag, de reiser seg og prøver å sverte Bibelen. Før du kunne stoppe Bibelen, måtte du stoppe tiden før du kunne gjøre det. Hver eneste ateistiske verden, hvert eneste ateistiske folk, hvert eneste kommunistiske folk, og hva enn de er, hver eneste buddist, hver eneste jainist, hver eneste muhammedaner, må være vitne til Jesu Kristi fødsel, hver eneste dag. Vel, hver gang du skriver under på et brev, amen, hver gang du skriver datoen, vitner du om at Gud sendte Sin Sønn, for nitten hundre og femtisu år siden. Broder, du kunne ikke gjøre det. Det kunne

aldri skje. “Himler og jord vil forgå, men Mine Ord skal aldri forgå.”

⁹⁵ For en stund siden, var jeg i New York, dro ut til en liten øy, til Frihetsgudinnen som ble gitt til . . . av den franske regjeringen, til De forente stater, for mange år siden. Og i hånden er det en fakkel. Vi gikk opp til den armen. Det er et vindu der. Og der dette store lyset skinte, la jeg merke til nede langs siden, at det var en flokk med små spurver, og de var alle døde, lå langs siden. Og jeg sa til guiden: “Hva med de spurvene? Fikk de elektrisk støt?”

⁹⁶ Sa: “Nei, sir. Vi har ikke plukket dem opp ennå denne morgenen.” Sa: “I går kveld var det en storm, en stor storm kom over bukta her.”

Jeg sa: “Ja, sir. Jeg vet det.”

⁹⁷ Han sa: “De små ble fanget i stormen.” Og sa: “Da de kom inn i dette lyset, prøvde de å slukke lyset. Ser dere? De bare traff dette glasset og slo.” Og sa: “I stedet for å bruke lyset for å komme i sikkerhet, prøvde de å slå ut lyset.”

⁹⁸ Og så traff inspirasjonen meg. Det er riktig. Menn og kvinner som prøver å slukke Guds Lys, bare banker hodene sine i stykker. Og, Lyset, hvorfor bruker de ikke Det for å komme i sikkerhet, i stedet for å banke hodene sine i stykker? Prøver og fornekte Det, og sier: “Miraklenes dager er forbi. Det finnes ikke noe slikt som Guddommelig helbredelse, ingen hjertefølt frelse, disse tingene.” De stanger bare hodet mot veggen. Så lenge de gjør det, beveger Guds store Menighet seg videre og oppover, så raskt som bare det. Folk reiser seg og hevder å være *dette*, og *det*, og mislykkes, og så videre. Men Guds Menighet går videre, og Guds Ord går videre. Hun er laget av det rette slags materiale.

⁹⁹ For ikke lenge siden, nede i Australia, det store Australia som er under den britiske kronen, er som Sør-Afrika, som ligger rett på den andre siden av Australia. Nede i Sydney, er det en stor by som kommer rundt bukten der, Broder Beeler vet sannsynligvis mer om det enn meg. Men, de ønsket å bygge en bro, fra—fra Nord-Sydney til Sør-Sydney. De ringte over hele landet, for å få tak i arkitekter, brobyggere, til å komme ned for å bygge denne broen. Ingen av dem ville ta det på seg. Ingen våget å ta det på seg. Så snart de kom dit, fant de ut at bunnen av det havet besto av ustabil sand. Det var kvikksand, og ingenting ville holde seg. Og de testet og undersøkte det, og fortsatte videre. De sa: “Nei, vi ville ikke engang våge å prøve å bygge en slik bro. Det lar seg ikke gjøre.”

¹⁰⁰ Etter en stund kom en ung arkitekt fra England ned, berømt mann, anerkjent mann, hadde et godt rykte.

¹⁰¹ Åh, jeg liker det! Jeg liker en mann med et rykte. Åh, du trenger ikke være en stor mann. Du kan være en fattig som bor i en bakgate, og ha et rykte som er langt bedre enn en potentat.

Absolutt. Du trenger ikke være rik. Du kan bare ha et rykte. Det erklærer, rykte ditt og hva du er, gjør deg til det du er. Det gir deg ditt rykte. Og du er kjent ved ditt rykte.

¹⁰² Denne mannen dro ned dit med et fantastisk rykte. Han vurderte situasjonen. Han gikk langs elvebreddene i noen dager. Han studerte det. Han testet. Han undersøkte. Han så seg rundt. Etter en stund, gikk han til ordføreren, sa: "Jeg tar jobben."

"Men", sa han, "sir, vet du hva du tar på deg?"

Han sa: "Jeg forstår det fullt ut."

¹⁰³ Han sa: "Vel, denne store arkitekten sier . . . Amerikanske arkitekter og arkitekter fra hele verden, brobyggere, har kommet hit, og de er redde for jobben."

¹⁰⁴ Han sa: "Men, sir, jeg er ikke redd for jobben. Jeg tar den." Han sa: "Jeg innser at jeg har et verdensvidt rykte, som en brobygger; men jeg vil sette ryktet mitt på spill, for jeg kan bygge det." Åh, han hadde en visjon! Før en mann kan skape et rykte, må han ha en visjon om hva han gjør.

¹⁰⁵ Åh, velsignet være Herren! Det er grunnen til at det er en Himmel å komme til. Det er grunnen til at vi kan ha et rykte som en kristen, vi vet hva slags materiale som er i denne bygningen. Det er riktig. Det er Jesu Kristi Blod som er i denne bygningen. Det er riktig. Hans blodfargede Blod har vasket bort alle synder. Han tok meg bort fra helvetes bakgater og gjorde meg til Sin tjener. Derfor tror jeg på Ham. Så, jeg har gått fra døden til Livet. Og enhver troende har gjort det, fordi de har tillit, og de tror på denne store Byggmesteren, og denne store Arkitekten.

¹⁰⁶ Nå, da mannen gjorde det, det første han gjorde, for å være sikker på at han hadde rett, dro han ned dit. Og han sa: "Nå, før vi begynner på denne broen, må vi finne et solid fundament. Vi må dra." Han visste at nede under sanden, var selve fjellgrunnen, som var fast fjell. Hva annet gjorde han enn å skaffe kjempestore pumper? Og han gikk inn der og satte ned store rør, og han blåste bort kvikksanden, med disse pumpene, helt til han blåste det helt ned til fast fjell. Da han kom ned til fjellet, forankret han disse kjempestore boltene i det, og gjorde det klart. Og det gjorde han på hvert sted.

¹⁰⁷ Og så dro han bort og fikk, rundt seg, de aller beste arkitektene han kunne finne, de beste forskerne, det beste utstyret. Han sendte bud og fikk tak i stål til broen sin. Da han gjorde det, ville han ikke sette på ett stykke stål, ikke engang én bolt, før det var vitenskapelig testet; for å se om det var noen støpeblærer i det, for å se om det var noen små luftlommer der, i støpingen, der de hadde lagd det og støpt det, for å se om det var testet riktig. Åh, for et—for et minnesmerke det ville være, hvis . . . over hans rykte som en brobygger.

¹⁰⁸ Hvis han gikk gjennom så mye vanskeligheter, for å være sikker på at broen ville være trygg, hvor mye vanskeligheter tror du ikke Gud gikk gjennom, for å være sikker på at denne Menigheten ville være trygg? Ja, sir. Det er et minnesmerke over Kristi død, det er Hans Menighet. Noen mennesker vil ikke leve det, noen mennesker vil. Men, det er en prøvelsens tid. Gud tester mennesker i dag, for Sine minnesmerker.

Mange ganger sier folk: "Åh, jeg blir så fristet!"

¹⁰⁹ Velsignet være Herrens Navn, for fristelsene! "Når jeg er svak, da er jeg sterk", sa Paulus. "Enhver sønn som kommer til Gud, må først bli prøvd og testet." Og disse prøvelsene er bedre for deg, og mer dyrebare for deg, enn edelt gull. Det er prøvelsens tid.

¹¹⁰ For mange år siden, før de hadde smelteverkene, pleide de å ta gullet . . . Og hvordan de kunne vite hvordan det var rent eller ikke, og alle urenhetene er ute av det, all svovelkisen (kalles narregull), til alt det uekte var ute av det, de . . . Slageren slo det, og slo det og vendte det, og slo det og vendte det, inntil slageren så sitt—sitt speilbilde i gullet.

¹¹¹ Det er slik Gud gjør med Sin Menighet. Han gir deg prøvelse etter prøvelse, test etter test, prøvelse etter prøvelse, test etter test, inntil Kristi Liv blir reflektert i livet ditt; inntil du blir fredfull, edruelig, saktmodig, mild, ydmyk, rede, føyelig, villig, vender ditt hode bort fra verdens ting, og ser rett mot Golgata, til den Ene som slår. Mange ganger synes du det er rart på grunn av ildprøvelser, sykdom og forfølgelser. Det skjer bare for å teste deg, for å få skitten ut av deg, for å få urenhetene ut av deg, for å få tregheten ut av deg, for å vekke deg opp til et punkt hvor du kan se refleksjonen, eller et menneske kan se refleksjonen av Kristus i deg: "Kristus i deg, håpet om Herligheten."

¹¹² Han testet hver del. Til slutt, han . . . Før han satte på en bolt, testet han den. Han testet alt.

¹¹³ Så da han hadde gjort alt sammen, nå, sto spotterne ved siden av og sa: "Det vil ikke holde. Det er ikke mulig."

¹¹⁴ Det er det de sier i dag. "Denne Hellige Ånds religion du snakker om, det vil ikke vare lenge, det treet vil brenne ned." Men det brenner ikke ned.

¹¹⁵ Åh, ilden bare herder det. Det gir oss bare nytt håp. Det bare—det bare styrker det; enhver prøvelse, test. Hver gang en vind treffer et tre og skubber det frem og tilbake, og frem og tilbake, løsner det bare røttene slik at det kan vokse dypere og få et bedre feste. Hver gang sykdom rammer hjemmet ditt, hver gang prøvelsen rammer hjemmet ditt, hver gang naboene sier noe stygt om deg, det bare ryster deg, får deg til å løsne, slik at du kan komme ned og få et bedre fotfeste på den Evige Klippe av Guds urokkelige Ord. Det er slik Gud gjør det. Han sender disse

prøvelsene for å teste deg og for å prøve deg, for å ryste deg og for å gi deg et nytt fotfeste.

¹¹⁶ Så finner vi ut, da han hadde gjort alt det, sto kritikerne der og sa: “Det kan ikke fungere.” Men hva? Arkitekten visste at broen hans ville holde. Han visste den ville det, fordi den hadde blitt testet.

¹¹⁷ Det er grunnen til at Gud sa: “Jeg vil ha en Menighet uten flekk eller lyte.” Amen. Hun hadde gått gjennom testen. Og ethvert barn som kommer til Gud må bli testet.

¹¹⁸ På den store minnedagen, da de skulle, da de to sidene skulle møtes fra begge sider, da de møttes midt i bukten, mannen som hadde bygd den, han sa: “Jeg vil ikke spørre noen.”

¹¹⁹ Arkitektene som sto omkring, sa: “Så snart en hvilken som helst vibrasjon treffer broen, vil den kollapse med det samme. Det vil være farlig.” Intet forsikringsselskap ville gi ham forsikring på den.

¹²⁰ Han trengte ingen forsikring. Han sa: “Min bro vil holde.” Han var sikker. Nå må han teste den, fordi ryktet hans står på spill. Ja visst, gjør det det. Og hvis den holdt, ville den bli et minnesmerke.

¹²¹ Det er grunnen til at jeg vet at gammeldags, Gud, hjertefølt frelse vil holde: Kristi rykte står på spill. Han vil ikke gi oss noe å bygge en Menighet på, ikke menneskelagd teologi, ikke på en eller annen skolegang, eller bygge et eller annet seminar slik de ønsket, denne morgenen, for å utdanne predikanter. Den ekte predikanten kommer fra Guds nådes seminar, Guds kall, og det er testet over tid. Det er riktig. Det vil holde. Gud har tillit til deg. Vi har tillit til Ham. Broen vil . . . Den gamle poeten sa:

Mitt anker holder innenfor forhenget;
I enhver sterk og stormfull kuling,
Holder mitt anker innenfor forhenget.

¹²² Vi vet ikke hva som holder, men Noe holder det. Det er riktig. Den er forankret der ute i havnen. Og det er et frelsens tau som holder et menneskehjerte, at et menneske som noen gang er blitt født på ny, er gått over fra døden til Livet. Alle djevler fra helvete kunne ikke få ham til å tvile på det. Det er Noe som holder der inne. La den rokkes! La den riste! Amen. Den vil holde, hver gang, fordi det er i Kristus Jesus.

¹²³ Så sa denne mannen: “Jeg vil ikke spørre noen, men”, sa, “jeg vil gå selv.”

¹²⁴ Ordføreren i byen gikk ut og sa: “Mister, jeg har virkelig tillit til broen din.”

¹²⁵ Han sa: “Hvis du har tillit til broen min, så følg meg. Ja vel, sett det på prøve.”

126 Ordføreren sa: “Bilen min vil stå der den bestemte morgenen. Jeg blir med deg.”

127 Jernbaneselskapet ringte opp og sa, ringte og sa: “Sir, vi har tillit til broen din. Vi vil ha . . .”

128 Sa: “Hvis du har tillit til broen min, ta med fire fulle lokomotiver, sett dem på broen. Hvis du har tillit, følg meg. Hvis du tror den er testet og prøvd, så tro det, kom og bli med meg.”

129 Og mange skrev brev til ham, for å se hans mot. Det er det mennesker ser etter: menn med mot, ikke noen som er svak og vinglete.

130 Hvis du tror at du kan komme unna, med å gå i kirken og si “amen” en gang iblant, og rope litt, skrive navnet ditt i boken, og gå tilbake og leve som djevelen, dine egne gjerninger beviser hva du er. Karakteren din har bevist det. Men Gud . . .

131 Verden ønsker å se menn som er modige, noen med mot, som vil stå frem, som et minnesmerke om Jesu Kristi frelsende nåde. Det er riktig.

132 Dagen da broen skulle åpnes, kom de andre tilbake, sa: “Gjør dere klare. Gjør kameraene deres klare”, sa alle sammen, sa nyhetsfolkene, “for den broen vil falle sammen.”

133 Den unge karen gikk ut der på broen, satte fra seg bilen, kikket seg tilbake, han så lokomotivene på rekke og rad, han så ordføreren der som vinket til ham. Han kikket og han så ti tusenvis av folk til fots som sto bak der, klare til å marsjere med ham. Sa: “La orkesteret begynne å spille.” Broder, da orkesteret begynte å spille, fløytene begynte å blåse, hornene begynte å lyde, så mener jeg det var en kraftig vibrasjon som fant sted. Men han gikk rett over broen, og den beveget seg ikke. Hvorfor? Han gikk i spissen, for hvis den skulle falle sammen, så la ham gå ned med den.

134 Og Jesus Kristus kom fra Himmelen, Herligheten; fra Herligheten, ned hit, for å bygge en Menighet. Og materialet som Han plasserer inn i Den, er tid-testet materiale. Du kan komme til alteret og komme med en bekjennelse, men når Han finner luftflommer og alt annet, ser du, verden—verden har blåst mark i deg, og så videre, da kan du ikke bli stående. Han bare setter deg til side. Gud vil ha en tid-testet Menighet; ikke noen som er en kristen i dag og en frafallen i morgen, inn og ut, og opp og ned. Han kan ikke plassere deg noe sted.

135 Men Han har en Menighet som er testet, som har gått gjennom prøvelser, gjennom tap, gjennom sykdom, gjennom sorg, gjennom død, og fremdeles står med et vitnesbyrd. Det er det mennesket, ja, det er det mennesket Han ser etter. Jeg bryr meg ikke om du er fattig. Jeg bryr meg ikke om du er en tigger. Jeg bryr meg ikke om du er en skrotplukker. Hva enn du er, tester

Gud deg. Han leter etter tid-testet materiale. Jeg tror, en av disse dager når den store Menigheten . . .

¹³⁶ Når vitenskapen sier: “Hvordan kan den løsne? Tyngdekraften holder dere fast til jorden.”

¹³⁷ Nå føler jeg meg religiøs. La meg fortelle deg. Den tid-testede Menigheten vil komme til eksistens en dag. Halvparten av dem sover kanskje i jordens støv. Jeg vet ikke hvor de er, men Gud har testet Sitt materiale grundig. En dag kommer Han for å gå foran: “Følg Meg!” Rett gjennom atmosfærer og stratosfærer, og sfærer og sfærer, inn i den Allmektige Guds Nærvær vil Han gå, med en tid-testet Menighet. Det er et minnesmerke om Hans nåde; det er et minnesmerke som Gud gir Ham.

¹³⁸ “Ingen kan komme til Meg uten at Min Far drar ham først.” Og ethvert menneske som kommer til Kristus, er en kjærlighetsgave fra Gud, og Kristus setter ham på prøve. Og hvis han består testen, plasserer Han ham i broen, spenner ham fast, gir ham en posisjon, og plasserer ham der, vel vitende om at han vil holde til veis ende. Amen. Tid-testet materiale!

¹³⁹ “På denne Klippen”, ikke på en eller annen klippe av fanatisme, ikke på en haug med følelser, ikke på en haug med menighetsteologi, ikke på noe kirkesamfunn. Men, “På denne solide Klippen”, Kristi Ord, “vil Jeg bygge Min Menighet, og helvetes porter kan aldri seire over Den.” Den vil være der.

¹⁴⁰ Den vil være et minnesmerke over Hans nåde, i Englenes nærvær. Da Englene spurte Ham en dag: “Hvorfor drar Du til jorden?” Han vil komme tilbake og presentere Menigheten uten feil, uten flekk, uten lyte. Der er materialet. Der er det. Hans rykte. Han må gjøre det. Den brobyggeren måtte bygge broen; han måtte gjøre det, eller miste sitt rykte. Kristus vil ha en Menighet, og Han må gjøre det. Fordi, Han kom til jorden og ble kjød, og tok bolig iblant oss; og ble synd, for at vi kunne bli rettferdige. Han ble oss, slik at vi, ved Hans nåde, kunne bli Ham. Han kom for å ta vår plass, som en synder; for å la oss få Hans plass, som Guds sønner og døtre, i Hans Majestets Nærvær. Hvilken nåde fra Gud!

¹⁴¹ Hvordan kunne vi si: “De Ordene er ikke riktige”? Himler og jord vil forgå, men de Ordene vil aldri forgå.

¹⁴² En liten, blind, indisk gutt, for noen kvelder siden, blind siden han var tre—tre eller fire uker gammel, fikk synet sitt tilbake, som normalt, og gikk ned fra plattformen. Hva var det? Det var et tid-testet minnesmerke over Jesu Kristi Kraft og nåde. Velsignet være Hans hellige Navn!

¹⁴³ Tid-testet! Prøvelser, problemer, rystelser og trengsler, det er bare for å finne luftlommer i deg, for å se om det er noen der. Det er Gud som ryster deg og prøver deg.

144 For en stund siden, den store Cæsar Augusta, etter et stort, berømt slag, og hadde vunnet en stor seier, han . . . de skulle arrangere en feiring for ham i Roma. Og han sa til dem: "Jeg vil at en mann skal ri, en verdig mann, skal ri ved siden av meg mens jeg gjør dette." Sa: "Jeg vil at en mann skal dele disse velsignelsene med meg." Og alle . . . Det spredte seg i leirene. Alle offiserene pyntet på fjærpryden sin, og polerte sverdene sine, og gjorde rustningene sine virkelig skinnende, og alt mulig, og øvde på å stå rett, og en bestemt hilsen til kongen deres og så videre.

145 Og hver og en gikk opp, med sin store rustning foran seg, mens han satt der ute på tronen sin og fulgte med. Og det kom opp, en offiser med sin store, fine hjelmbusk, med vaiende fjær, sto og gjorde honnør. Cæsar ristet på hodet; han gikk bort. En annen kom opp, gjorde honnør. Cæsar ristet på hodet; og han gikk bort. Gang på gang, soldat etter soldat.

146 Til slutt, langt nedover i rekken, kom en liten fotsoldat. Han hadde ikke noe skjold å pusse på, heller ikke hadde han en hjelmbusk å trimme. Men han gikk opp foran Cæsar. Han visste ikke engang hvordan han skulle gjøre honnør, men han bøyde bare hodet og gikk bort.

147 Cæsar sa: "Vent et øyeblikk. Hvem er du? Kom tilbake hit." Han gikk opp dit. Han kikket på ham. Det var arr over ansiktet hans, og kutt, og vansiret, og forkrøplet. Sa: "Hvor fikk du disse arrene?"

Han sa: "Ute i kampen, da jeg kjempet for min herre, Cæsar."

148 Han sa: "Kom opp hit og sett deg ved min side. Det er du som har blitt testet og bevist."

149 Broder, det er ikke tiden for å pynte på fjærene, det er ikke tiden for skolelærdom. Det er tiden for tid-testing. Det er en tid da Gud tester Sin Menighet for å finne kamp-arrene etter harde prøvelser og kamper og slag. Det er den som vil ri ved Hans side.

150 Hvordan Elisa ble testet og bevist, før han kunne bære en profetkappe! Hvordan Elisa kastet den kappen rundt skulderen hans! Han måtte være den rette mannen! Elisa holdt øye med ham der på åkeren, mens han pløyde. Gud sa: "Det er mannen. Det er mannen som kan bære den kledningen. Det er mannen som kan bære den kappen. Han kan ta din plass."

151 Velsignet være Herrens Navn! Hvordan Hans altseende øye beveger seg over jorden, og prøver å finne en mann som vil bære den kappen som Han snakket om. "Kan dere drikke det beger som Jeg drikker? Kan dere bli døpt med den dåpen Jeg døpes med? Det kan dere", sa Han til det.

152 Så, vi, i dag, som Menigheten, dere skal ta på dere Kristi kappe; hele Kristi rustning, hele skjoldet og vernet, og rustningen, slik at vi kan stå uklanderlige på den Dagen. Han

ser etter tid-testede minnesmerker, siden Han kan si: “Der er Min tjener. Jeg har testet ham. Jeg har prøvd ham. Jeg har latt ham gjennomgå, som Job. Han beviser fortsatt hundre prosent.” Gud være nådig mot oss, slik at vi kan ta Gud på Hans Ord, og være tid-testede minnesmerker.

La oss be.

¹⁵³ Velsignede Far, vi takker Deg, Høyst Hellige Gud, fra dypet av våre hjerter, for tid-testing, enhver prøvelse. Vi er ikke ille til mote over dem, Herre, men vi er takknemlige for at Din nåde var tilstrekkelig til å hjelpe oss gjennom disse store prøvelsene.

¹⁵⁴ Som mannen, i kveld, hvordan det begeistret forsamlingen, da han nevnte, *Amazing Grace*, og da vi kom til det bestemte verset!

Gjennom mange farer, slit og snarer,
Har jeg allerede kommet;
Det var nåden som førte meg trygt så langt,
Det er nåden som vil føre meg videre.

¹⁵⁵ Åh, det begeistret folkets hjerte! Vi tror det var på linje med Budskapet i kveld, at det var en tid-testing, gjennom farer, slit og snarer. Det var for å hjelpe den kristne, den som nå har ransaket seg selv og vet at han har stått trofast, ved Guds nåde. Det var for å bringe skam over dem som har fall, og opp-og-ned-turer, og ikke bryr seg, og lever løsaktig. Å Gud, ikke engang et arr som vitner som slaget. Vi ber i kveld, Herre, at Du må helliggjøre Menigheten, ved Ditt mektige, hellige Blod, og rense bort alle luftlommer, og alle de svake punktene, og—og alle de dårlige trådene. Kjør dem gjennom maskinen igjen, og—og gjeng dem opp på nytt, Herre, og—og gjør dem til materiale. Å Evige og velsignede Far, hør bønnen til Din tjener.

Og mens vi har våre hoder bøyd.

¹⁵⁶ Hvis det skulle være en slik person her i kveld, som føler at Gud, i denne prøvelsens tid, ikke har funnet ham trofast på pliktens post. Når det bryter ut uenigheter, eller hopper du rett inn og tar del i dem? Når det oppstår stridigheter, når det oppstår likegyldighet, når det oppstår uenigheter i menigheten, tar du parti med sekter og klikker og så videre som det? Hører du på sladder i gatene og rundt omkring? Hvis du er skyldig i det, du har blitt blåst gjennom av djevelens luftlommer, la oss gå tilbake til smelteovnen i kveld, og bli smeltet om igjen, og komme ut uten dem i oss. La Gud gjenge oss fast og gjøre oss klare for at denne store Broen skal gå i Bortrykkelsen. Hvis en slik person er her, og ønsker å bli husket!

¹⁵⁷ Du sier: “Broder Branham, hvordan kan jeg vite at dette udødelige, Evige minnesmerket vil bestå?”

¹⁵⁸ Jeg vil sitere Hans Ord for deg, ifølge Johannes 5,24. “Den som hører Mitt Ord.” (Ikke “Går på Min skole.”) “Den som hører

Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har Evig Liv, og skal ikke komme for dommen; men har gått over fra døden til Livet.”

¹⁵⁹ Kan du høre Hans Ord kalle deg i kveld? Hvis du kan det og ønsker å bli husket i bønn, vil du løfte din hånd. Si: “Broder Branham, bare be for meg. Jeg ønsker å være det rette slags materialet, så når Kristus bringer Sin Menighet ut, så jeg ikke er . . .” Gud velsigne deg, sir. “Jeg vil ikke være usikker på det, Han vil plassere meg rett inn i Menigheten.” Gud velsigne deg, unge mann. Gud velsigne deg, søster. “Jeg ønsker å være . . .” Gud velsigne deg, broder. “Jeg ønsker å være det rette slags materiale.” Gud velsigne deg, du lille bak der. Gud velsigne deg over her, min kjære broder. “Jeg ønsker å bli funnet som ekte materiale. Jeg ønsker å kunne gi vitnesbyrdet om hvilket håp som ligger i meg; håpet!” Gud velsigne deg, søster. Det er bra. Det er riktig.

“Hva fører det til, broder Branham, at jeg løfter opp hendene mine?”

¹⁶⁰ Du går fra døden til Livet. Det er det du gjør. Du bryter enhver tyngdelov, akkurat der. Ser du, hvis du bare var en voksfigur som satt der, kunne du aldri ha løftet hånden din. Du ville ikke ha klart det. Men det viser at det er en ånd i deg, en ånd, og den ånden har hørt Guds Ånd tale til deg. Og den ånden som er inni deg har tatt en avgjørelse, så den trosser vitenskapen. Den trosser tyngdekraften. Den går opp, viser at det er en ånd i deg, som kan løfte din hånd. Hvis du var død, kunne du ikke gjøre det, men du har kommet til Liv. Noe har skjedd.

¹⁶¹ Hvis du er død i synd og overtredelse, så Gud ikke lenger kan tale til deg, vil hånden din holde seg nede. Hvis du ikke er død i synd og overtredelse, og Gud kan tale til deg, og du mottar Liv, vil du løfte din hånd. Ser du, viser at Livet har tatt en avgjørelse, du har tatt imot Kristus. “Du har gått over fra døden til Livet”, hvis du mener det.

¹⁶² La det være alvor nå, i det du løfter hånden din. Si: “Gud, vær nådig mot meg, gjør meg til det jeg burde være. Og jeg vil tjene Deg hele mitt liv. Jeg ønsker å bli funnet rede på den dagen.” Velsignelse over deg, min kjære broder bak der. Gud velsigne deg, unge kar. Gud velsigne deg, der bro- . . . Gud være med deg. Gud velsigne deg, kjære. Ja vel, noen andre. Gud velsigne deg her, broder Roy, og Herren være med deg. Ja. “Herre, finn meg verdig. Finn meg verdig.” Gud velsigne deg, min broder langt bak der. Ja visst, Gud ser deg. Vær glad. Noen andre som ønsker å bli husket i bønnen akkurat nå? “Gjør meg . . .” Ja vel. La oss . . . 

57-0818 Guds tidsprøve minnesmerker
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana USA

NORWEGIAN

©2026 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org